

JØRN LIER

HORST THOMAS ENGER

KOUŘOVÁ CLONA

☰ KNIHA ZLIN

Kouřová clona

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jørn Lier Horst, Thomas Enger
Kouřová clona – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

thrill

JØRN LIER HORST & THOMAS ENGER
KOUŘOVÁ CLONA

JØRN LIER

HORST THOMAS
ENGER

KOUŘOVÁ CLONA

Přeložila Iva Kopečná

≡ KNIHA ZLIN

Na konci chodby zarachotila mříž. Její zvuk se zarýval do zdí.

Christer Storm Isaksen vzhlédl od knihy a zaposlouchal se. Drobné, hbité kroky po linoleové podlaze.

To bude Frankmann.

Nikdo jiný neobchází celý dvakrát, kdyby se náhodou něco dělo.

Před jeho dveřmi se kroky zastavily. Zachrastily klíče a pak se ozvalo lehké zaklepání.

Isaksen odložil knihu.

„Ano?“

Když Frankmann otevíral, dveře vrzly v pantech. Za poslední týden snad ještě více zhubl. Košile jeho bachařské uniformy mu na kostnatém těle plandala.

„Šťastný nový rok,“ pronesl s lehkým pokývnutím místo pozdravu.

V ruce svíral bílou obálku.

„Šťastný nový rok i vám,“ oplatil mu přání Isaksen.

Měl chuť se zeptat, jak strávil Frankmann sváteční a novoroční víkend, ale rozmyslel si to. Obálka, kterou držel v ruce, v Isaksenovi probudila zvědavost.

„Přišel vám dopis,“ oznámil mu Frankmann. „Myslel jsem, že byste si ho asi chtěl otevřít hned.“

Isaksen vzal obálku do ruky.

Chyběla na ní adresa i poštovní razítko. Stálo tam jen jeho jméno napsané drobným, zaobleným písmem. Ujíždělo nahoru a bylo špatně čitelné, jako by pisatel spěchal.

„Ležel ve schránce vedle hlavní brány,“ sdělil mu Frankmann.

Isaksen obálku prohmatl. Bylo v ní něco tvrdšího než obyčejný dopis. Možná pohlednice.

Palcem přešel místo, kam se obvykle lepí poštovní známka, a obrátil obálku v ruce. Žádný odesílatel.

Nevzpomínal si, kdy naposledy dostal dopis psaný rukou. Po matčině smrti mu přestaly chodit i vánoční pohlednice.

Frankmann se zastavil ve dveřích a se zájmem ho pozoroval.

„Za normálních okolností by měl projít standardní cestou s ostatní poštou,“ řekl na vysvětlenou, proč musí být u toho, až bude Isaksen obálku otevírat. „Pes má volno až do pátku,“ dodal ještě na adresu služebního psa na vyhledávání drog. Isaksen odtrhl růžek obálky a opatrně ji roztrhl. Dvěma prsty ji rozevřel a nahlédl dovnitř.

V obálce ležela fotografie.

Vytáhl ji a ucítil, jak se mu v hrudi něco sevřelo.

Dívce na fotografii mohlo být osm nebo devět let, měla na sobě modrou mikinu s kapucí a dlouhé hnědé vlasy měla vzadu sepnuté do vysokého culíku. Seděla ve školní lavici s rukama položenýma na nějaké učebnici. Usmívala se do objektivu a zuby jí zdobila rovnátka. Nos měla posetý pihami. Její oči byly ledově modré, stejně jako ty jeho.

„To je ona,“ vyklouzlo mu z úst.

Frankmann přistoupil o krok blíž.

„Kdo že to je?“ zeptal se.

Isaksen neodpověděl.

To je ona, znělo mu v hlavě pořád dokola.

Ta, kterou všichni pokládají za mrtvou.

Město ozářily silvestrovské ohňostroje. Kvílicí světelné šípy létaly k obloze, kde vybuchovaly v pestrobarevné obrazce. Některé explodovaly s ohlušující silou, jiné se jen skoro neslyšně rozzářily. S blížící se půlnocí přibývaly další a další.

Nad fjordem se vznášel těžký opar, který jako poklička dolehl na přístaviště před radnicí. Prudce se ochladilo a slavnostně oblečení lidé chvatně zapínali kabáty až ke krku a choulili se těsněji do svých šál. Opírali se jeden o druhého v rozbředlém sněhu, pokřikovali na sebe a smáli se.

Emma Rammová na ten večer oblékla teplou zimní bundu. Na nohy si natáhla dvoje vlněné ponožky a obula gumovky. Na rozdíl od ostatních si teď, pár chvil před půlnocí, nenatáčela na mobil blikající oblohu ani se usilovně nesnažila dovolat rodině a přátelům. Místo toho si zkoumavě prohlížela lidi kolem sebe a snažila se zjistit, jestli sem přišli slavit, nebo mají jiné úmysly, ale nebyla si jistá, podle čeho by to měla poznat.

Před půlhodinou se uprostřed hádky s Kasperem sebrala a odjela z Irenina bytu. Kasper dal před tradiční oslavou se svými dánskými přáteli na Amageru přednost tomu, aby „*se na Nový rok probudil v posteli po jejím boku*“. Vůbec nechápal, proč musí Emma tak nutně být v přístavu u radnice, až bude odbíjet půlnoc, zvláště když nesnáší petardy. „Prostě musím,“ odbyla ho Emma. Kasper se její dětinské, nic neříkající odpovědi zasmál. Ale zároveň ho naštvala natolik, aby jí řekl: „Tak si tam jeď, ale sama, já venku mrznout nehodlám.“

„Já pojedu s tebou,“ vložila se do toho Martine. „Chtěla bych vidět ohňostroj. Můžu, teto? Prosím!“

Emma se na ni usmála, ale zavrtěla hlavou. Nechtěla svou neteř strašit tím, že by to tam pro malé dítě mohlo být nebezpečné. A vlastně i pro dospělého. Každý rok spousta lidí

zakončí svou silvestrovskou oslavu na pohotovosti se zraněním od petardy.

Ale to nebyl ten hlavní důvod.

Na podzim se Emma podílela na objasnění série vražd, pro kterou se v médiích vžil název „vražedný odpočet“, a málem se sama stala jednou z obětí vrahova děsivého finále. S blížícím se silvestrem, kdy se nahlas odpočítávají poslední vteřiny starého roku, začala pociťovat úzkost, aby se někdo odpočtem neinspiroval k něčemu podobnému.

Emma se se svým iracionálním strachem svěřila psychologovi. Pokyvoval hlavou a vyjádřil pro její obavy pochopení, ale uklidňoval ji tím, že není žádný důvod se něčeho takového bát. Emma se pokoušela přesvědčit samu sebe, že je to jen divoká spekulace, ale ta myšlenka se jí usadila v hlavě a nedala jí spát. Bála se hlavně mohutného ohňostroje, který město pořádalo v přístavu před radnicí a který každoročně přilákal tisíce lidí. Nakonec jí psycholog navrhl, aby překonala svůj strach a šla se do přístavu na vlastní oči přesvědčit, že se během silvestrovských oslav nic zlého nestane.

Původně se rozhodla nechat to plavat, ale postupem večera se jí začala zmocňovat panika z toho, co Kasper chystá na půlnoc. Ne že by čekala, že před ní poklekne a požádá ji o ruku – znají se přece teprve osm měsíců –, ale nejspíš jí bude chtít vyznat lásku. Zato Emma si stále svými city k němu nebyla jistá. Pro ni byl Kasper fajn kluk, se kterým je jí dobře, dokud každý bydlí ve svém městě a potkávají se jen občas. Chtěla si dál užívat nekomplikovanou přítomnost a svoji novou práci reportérky kriminálních zpráv v internetovém deníku *news.no* a nezabývat se myšlenkami na budoucnost.

Vytáhla z kapsy mobil. Ani ne před minutou měla nepříjatý hovor od Kaspera, ale zpátky mu nezavolala. Hodiny ukazovaly 23.59. Emma se zhluboka nadechla. Lidé okolo ní se začali objímat. Připíjeli si a rozlévali alkohol do rozbředlého sněhu. Obklopovala ji nepřetržitá kakofonie praskání, výbuchů, hlasů a výskání. Po večírcích se Emmě ani trochu nestýs-

kalo, i když čas od času zatoužila po bezstarostné opilosti, kterou od nepříjemného opaku dělí jen sklenička nebo dvě.

Někdo začal nahlas odpočítávat posledních deset vteřin. Emma ucítila v hrudi a v žaludku ostré bodnutí, ale snažila se opakovat si v duchu slova svého psychologa, že se nic nemůže stát. Za chvíli už pojedje zpátky domů za Irene, Kasperem a Martine, strach se rozplyne a ona bude připravená vykročit do nového roku.

Pět!

Čtyři!

Tři!

Dva!

Jedna!

Náhle všechno kolem ozářil ostrý záblesk. Zemí pod jejíma nohama otrásl mohutný výbuch. Tlaková vlna doprovázená závanem horkého vzduchu ji srazila k zemi. Vzduchem létaly různé předměty. Schoulila se, rukama si chránila hlavu a snažila se zjistit, co se stalo.

U kraje nábřeží, asi třicet metrů od ní, šlehal k obloze sloup oranžových, žlutých a červených plamenů. V uších jí zvonilo, ale i tak slyšela křik svátečně vystrojených lidí a viděla, jak se vzájemně podpírají, odvádějí jeden druhého pryč a vystrašeně hledají své přátele, partnery, děti a hlavně odpověď na otázku, co se tu stalo.

Emma se zvedla. Z oblohy se na zem pomalu snášely černé kusy popela. Proti ní se potácel muž a rukáv bundy mu spalovaly plameny. Křičel a horečně se snažil druhou rukou plameny uhasit, dokud se mu nepodařilo hořící bundu strhnout.

Zlověstné tušení z posledních týdnů jí znovu s plnou silou sevřelo žaludek, zatímco racionální část jejího já se ji ještě pořád snažila přesvědčit, že taková předtucha je absurdní a vyloučená.

Ale teď už nešlo jen o nějaký pocit nebo obavu.

Byla to skutečnost.

A všude kolem vybuchovaly další a další petardy.

Alexander Blix se prodíral proti proudu vyděšeného davu. Přeskočil zasněžený záhon a noha se mu smekla po zledovatělém chodníku, ale podařilo se mu udržet rovnováhu. Sofia Kovicová mu byla v patách. Ve sluchátku zastrčeném v uchu slyšel, jak Kovicová právě podává operačnímu středisku hlášení, že na nábřeží před radnicí došlo k explozi.

Minuli vrávorajícího muže s krvácející popáleninou na obličeji a lahví šampaňského v ruce a kulhající ženu, které z nohy trčel nějaký předmět.

Na zemi leželi zakrvácení lidé a křičeli bolestí. Někteří se zvedli do polosedu, oblečení měli roztrhané a zmateně se rozhlíželi. Všechno kolem zahalil hustý černošedý dým.

Blix se zastavil a zvažoval, kde začít.

U kraje nábřeží nehybně ležela čtyři lidská těla. Rozběhl se k nim a rychle si klekl k prvnímu z nich. Byla to mladá žena se světlými vlasy. Do levého oka měla vraženou střečinu. Snažil se jí na krku nahmatat puls, ale marně. Přeběhl k další ženě, které výbuch zasáhl hrudník a břicho. Ležela na zemi s otevřenými ústy a vytřeštěnýma očima. Ani u ní nenahmatal žádný puls.

Kovicová se sklonila k muži v šedém kabátě. Podívala se na Blixu, a když se jejich pohledy střetly, zavrtěla hlavou. Přes kotvicí sloupek až těsně u kraje nábřeží leželo napůl ohořelé tělo. Zdálo se, že jde o muže. Jeho zranění byla rozsáhlejší než u předchozích obětí. Výbuch mu roztrhal polovinu obličeje a větší část trupu a kontrolovat puls nebo dech u něj ani nemělo cenu.

Čtyři mrtví.

Exploze zanechala v asfaltovém povrchu obrovský kráter. Na několika místech okolo ještě dohořívaly zbytky po vý-

buchu. Ve služební vysílačce se ve všech pádech skloňovalo slovo *bomba* a policie okamžitě aktivovala protiteroristický plán.

Teroristický útok, blesklo Blixovi hlavou. Do prdele.

Najednou vedle sebe zaslechl volání a otočil se. Dva muži v oblecích ukazovali přes okraj nábřeží do temného fjordu. Na hladině ležel tváří dolů člověk s rozpřaženýma rukama.

Blix si vytáhl z ucha sluchátko, strhl ze sebe bundu, rozeplnul si opasek se služební zbraní, udělal krok ke kraji a vrhl se do vody. Nepřemýšlel nad tím, jak studená asi je, ale když jeho tělo protnulo hladinu, měl pocit, jako by se ponořil do bazénu plného ledu. Svaly v obličeji mu ztuhly. Hlavu sevřel tvrdý, mrazivý chlad. Voda mu okamžitě prosákla oblečením včetně bot. Hrudník měl úplně stažený. I když snad nikdy v životě nevyvinul větší úsilí, ruce i nohy mu vypověděly službu.

Voda ho tlačila zpátky na hladinu, ale když vyplaval nahoru, v první chvíli se nedokázal ani nadechnout. Jen s největší námahou se mu podařilo uvolnit napětí ve svalech.

Z mola nad sebou zaslechl neznámý hlas: „Asi deset metrů od vás, ostře doleva.“ A volání Kovicové, která ho nabádala, aby byl opatrný.

Blix se nadechl a pokusil se udělat několik temp, ale oblečení se mu lepilo na kůži a tížilo ho. V ledové vodě byly jeho pohyby zpomalené a téměř neznatelné. Měl pocit, že plave na místě. Těžké zimní boty ho stahovaly ke dnu.

„Ještě pět metrů! Přímo nalevo od vás.“

Blix udělal několik velkých temp a s rukama před sebou se snažil tělo chytit, ale prsty ho sotva poslouchaly. Najednou zavadil o nějaké oblečení a pak nahmatat ledovou ruku. Tělo se bezvládně vznášelo na hladině. Pokusil se ho obrátit, ale povedlo se mu ho jen trochu pootočit na stranu a pak mu vyklouzlo z rukou. Sebral všechny síly a znovu se potopil pod hladinu. Polykal vodu, kuckal a plival. Neměl na vybranou,

musel počkat, dokud se tělo neumoudří a on se ho bude moct znovu pokusit otočit.

Byla to žena. Obličej jí zčásti zakrývaly dlouhé tmavé vlasy, které se přilepily k těžce popálené kůži. Blix ji vzal v podpaží a táhl ji za sebou ke břehu.

„Plavte ke mně,“ zaslechl Kovicovou. Rozhlédl se a uviděl svou kolegyni, jak stojí jednou nohou na schůdkách k vodě, aby mu pomohla na břeh. S každým dalším tempem byl ztuhlejší a promrzlejší. Snažil se pravidelně dýchat a vyplivovat vodu a ze všech sil se pokoušel udržet ženinu hlavu nad hladinou. Kovicová sestoupila ještě o pár schůdků níž.

Blix byl na pokraji sil. Zachytil se schůdku a přitáhl sebe i ženu blíž ke břehu. Pravou nohou nahmatal pod hladinou další a opřel se o něj. Z posledních sil bezvládnou ženu nadzvedl, aby Kovicová dosáhla na límec její bundy. Několik dalších lidí jí přispěchalo na pomoc. Když už Blix mohl tělo konečně pustit, zůstal na chvíli vyčerpaně viset na schůdkách a lapal po dechu.

„Potřebujete pomoc?“ uslyšel shora hlas Kovicové. Několikrát si odkašlal, zavrtěl hlavou a pak se pokusil vyšvihnout na molo. Ale nohy ho neposlouchaly a ruce měl ztuhlé a prokřehlé. Kovicová sestoupila na nižší schod a vzala ho oběma rukama v podpaží. Nějaký muž se k ní hned přidal a společně se jim podařilo dostat Blixu na břeh.

Záchranáři začali bezvládnou ženu okamžitě oživovat. Blix se předklonil a opřel se o kolena. Voda z něj nepřestávala crčet. Na tohle tedy trénovaný nebyl. Ani v nejmenším. Jeho práce z velké části spočívala v sezení za psacím stolem, ohledávání místa činu a vyslychání svědků. U zásahové jednotky sloužil naposledy skoro před dvaceti lety. Na Silvestra se dobrovolně přihlásil do služby, aby mohli jeho kolegové s malými dětmi zůstat doma s rodinami.

Zafuněl, trochu se narovnal a všiml si, že mu z rány na ruce teče krev.

Všude kolem vybuchovaly další a další silvestrovské ohňostroje a mísily se se zvukem sirén. Pak se objevila Kovicová s vlněnou dekou, do níž ho zabalila. Vedle ní stála žena, kterou si Blix v první chvíli nedokázal zařadit, ale pak ji poznal. Pokusil se o úsměv a vyčerpaně hlesl: „Dobrý večer, Emmo.“

Prostranství u kraje nábřeží připomínalo bitevní pole. Zem byla potřísněná krví. Kolem postávaly hloučky zraněných, plačících lidí. Na několika místech ještě dohořívaly zbytky po výbuchu. Emma se snažila pohledem vyhnout mrtvým tělům.

Nový rok začal teprve před pár minutami. Ze všech stran se valilo kvílení sirén, práskání petard vybuchujících nad jejich hlavami, troubení aut, vzdálená hudba. Oslo čelí dalšímu útoku, blesklo Emmě hlavou. Sedm a půl roku poté, co ve vládní čtvrti Regjeringskvartalet vybuchla bomba nastražená v autě a zabila osm lidí. Často si říkala, že Oslo je ideálním cílem teroristů, protože Norové rádi slaví. V ulicích je pořád plno lidí, obzvláště při takových příležitostech, jako je státní svátek 17. května nebo silvestrovský večer.

Žena, kterou Blix vytáhl z vody, ležela na nosítkách. Záchranáři se jí snažili z popálenin na obličeji opatrně odstranit vlasy, aby jí mohli nasadit dýchací přístroj. Další jí vkleče prováděl masáž srdce. Pokud to přežije, jizvy po spáleninách si s sebou ponese celý život. Emma myslela na svůj vlastní hendikep. Vzácná choroba ji připravila o vlasy. Díky parukám to mohla před ostatními skrývat. Popáleniny v obličeji jsou oproti tomu mnohem horší, pomyslela si.

Policisté zahájili obvyklé rutinní úkony. Plastovou páskou označili místo výbuchu a chystali se uzavřít okolí.

Emmě zazvonil telefon. Na displeji svítilo *Anita Grønvol-dová, news.no*.

„Kde jsi?“

Podle hlasu Emma poznala, že její šéfová pila a že jí volá z nějakého večírku.

„Na nábřeží před radnicí,“ odpověděla. „Chtěla jsem se podívat na ohňostroj,“ dodala.

Pověděla Anitě o mrtvých a raněných, které viděla, a o zachráněné ženě.

„Máš nějaké fotky?“

„Ještě ne.“

„Fotky potřebujeme,“ zdůraznila Anita do telefonu. „Stačí, když napíšeš pár řádků, ale bez fotek to bude o ničem. Zaměř se hlavně na možnost teroristického útoku. Taky potřebujeme počty mrtvých a raněných. Pokusím se spojit s Henrikem Wollanem a pár dalšími, aby ti s tím pomohli. Je mi jedno, kolik toho dneska večer vypili.“

„Napadlo mě, že v článku zdůrazním souvislost s odpočítáváním,“ nadhodila Emma.

Anita nevěděla, o čem mluví.

„Bylo to načasované přesně na půlnoc,“ pokračovala Emma. „Vždycky se odpočítávají poslední vteřiny do půlnoci, kdy začíná nový rok.“

Rozhostilo se ticho.

„Podle tebe to nebyla náhoda?“

„Ne.“

„Ať je to, jak chce, nemáš šanci přimět policii, aby ti to teď v noci potvrdila. Soustřeď se hlavně na ty fotky a popis situace na místě.“

Emma si v duchu povzdechla.

„Dobře.“

„A zítra napíšeš článek o Blixovi a tý ženské, kterou vytáhl z vody. Zjisti, co je zač a jak je na tom.“

Emma zavěsila a v telefonu ťukla na ikonu fotoaparátu. Podarilo se jí vyfotit záchranáře a policejní pásku, modré majáky, zakrvácené oběti, ozbrojené policisty. Přemýšlela, jestli má zavolat Kasperovi nebo Irene, že je v pořádku, ale nakonec jen poslala esemesku sestře. Ta to může Kasperovi vyřídít.

Emma očima znovu vyhledala Blix. Seděl v otevřeném policejním autě, zabalený v dece. Z hlavy mu stoupala pára.

Před devatenácti lety jí Blix zachránil život při akci, kterou média následně překřtila na „teisenskou tragédii“. Neměl tehdy na výběr – musel zastřelit Emmina otce dřív, než by on zastřelil ji. Pár minut předtím Emmin otec zabil její matku a nechal ji ležet na kuchyňské podlaze v kaluži krve.

Když začala Emma společně s Blixem rozplétat sérii odpočtových vražd, neměla o jeho minulosti ani tušení. Svým způsobem nad ní držel ochrannou ruku a sdílel s ní informace, které jiným novinářům neříkal. Ale to nebyl ten hlavní důvod, proč si ho Emma vážila. Cítila, že mu na ní záleží. Během svých rozhovorů s psychologem si uvědomila, že v jejich představách zaujímá roli otcovské autority.

Emma popošla blíž. Blix měl promodralé rty a v obličejí byl bledý. Obvazem na jeho ruce prosakovala krev. Vyfotila ho, aniž si toho všiml, a pokračovala dál. Přišla jí zpráva od Irene, ale Emma ji rychlým pohybem palce stáhla z displeje s tím, že si ji přečte později. Kasper se ani nezajímal, jestli je v pořádku.

Teď, když už dav na nábřeží prořídil, bylo snazší udělat si obrázek o ničivé síle výbuchu. Emmin pohled se zastavil na černém, přibližně metrovém kráteru v zemi. Namířila na něj mobil a vyfotila ho. Pak přiblížila záběr na jednu z obětí ležící na zádech. Měla na sobě šedý kabát s vysokým límcem, místy ohořelý a potřísněný krví. Černé kalhoty a černé rukavice. I boty byly černé. Zdálo se, že jsou kožené, podobaly se...

Emma udělala pár kroků blíž. Uslyšela, jak ji někdo volá jménem, ale neotočila se. Nevěřičně zírala na muže ležícího na zemi. To nemůže být Kasper. To prostě není možné, aby to byl Kasper.

„Tady teď nemáte co dělat,“ ozval se jí těsně za zády hlas, který na ni předtím volal z několikametrové vzdálenosti. „Musíte uzavřenou oblast opustit, Emmo, tohle platí i pro vás.“

Ale Emma jako by neslyšela, mířila blíž a blíž k muži, jehož oči zíraly do nebe. Na petardy a na hvězdy. Zem pod ním byla nasáklá krví vytékající z otevřené rány v jeho břicho.

Ne, zašeptala Emma sotva slyšitelně. To nemůže být...

Začala horečně kroutit hlavou a lapat po dechu. Ucítla na sobě stisk něčí ruky, ale nevěnovala tomu pozornost. Nedokázala odtrhnout oči od černých kučeravých vlasů spočívajících na bílém sněhu. Strniště vousů na bradě. Jeho víčka – tolik si přála, aby se pohnula, ale zůstávala zavřená. Byl mrtvý.

Blix sám sebe vždy pokládal za otužilého. V mládí se jednu dobu každé ráno koupal v moři bez ohledu na roční období. Tehdy bydlel na poloostrově Bygdøy na předměstí Osla a do zátoky Huk nebo Paradisbukta to neměl daleko. Občas se k němu připojil i jeho současný šéf Gard Fosse. S výskotem a bušícím srdcem se vrhli do vody, aby z ní přibližně za šest vteřin vyběhli zpátky na břeh, zabalili se do suchého ručníku, oblékli si teplé oblečení a zahřáli se kávou z termosky.

Kvůli policejním zátarasům a chaosu, který ochromil hlavní město, nebylo snadné dostat se na služebnu. Dole v šatnách bylo živo. Přivolané posily se chystaly k zásahu. Ze všech stran se ozývalo cvakání zásobníků a praskání vysílaček.

Blix si svlékl promáčené oblečení, zavřel se do sprchového koutu a nechal po sobě stékat proud teplé vody, dokud si nebyl jistý, že konečně rozmrzl.

Řeznou ránu na ruce si ovázal obvazem a rozhodl se, že zůstane na služebně.

Kovicová se zdržela na nábřeží. Zavolal jí, aby zjistil, jak to tam vypadá.

„Sháníme svědky,“ informovala ho. „Zatím jsem nenarazila na nikoho střízlivého. Nikdo z těch, se kterými jsem zatím mluvila, si bezprostředně před explozí ničeho nevšiml. Doufám, že kamerové záznamy nám toho povědí víc.“

Blix na druhém konci mlčky přikyvoval. Bezpečnostní kamery nelžou a nenechají se ovlivnit vnějšími okolnostmi. Město jimi bylo prošpikované.

„Spousta lidí taky natáčela na mobil,“ napadlo ho, když si sedal ke svému psacímu stolu. „Měli bysme vyzvat veřejnost, aby nám svoje videa z místa poslala.“

„Pár takových amatérských záběrů už máme,“ přitakala Kovicová. „Ale projít je, aniž bychom věděli, co hledáme, bude fuška.“

„Máme už nějaké bližší informace o tom výbuchu?“ zeptal se Blix.

Ve sluchátku slabě zapraskalo.

„Nálož byla umístěna v popelnici,“ odpověděla.

„V popelnici? Myslíte v kontejneru?“

„Ano, nebo vlastně... v takové té věci na smetí nebo jak se tomu říká. V takovém tom zeleném, zavěšeném asi metr od země. Jak že se tomu říká?“

„Odpadkový koš.“

„Ano, to je ono, odpadkový koš.“

Blix zapnul počítač a otevřel hlavní stránku internetového deníku *VG Nett*. Byla plná fotografií z radničního nábřeží doplněných o výpovědi očitých svědků. „*Všude byla krev.*“ „*Strach z teroru.*“

„Podle pyrotechniků byl výbuchový tlak zhruba sedmdesát milibarů,“ pokračovala Kovicová.

„To je hodně, nebo málo?“

„Taková bomba nerozbije okna ani nepoškodí okolní budovy,“ vysvětlila Kovicová. „Ale je dostatečně silná, aby smrtelně zranila ty, kteří se nacházejí v její bezprostřední blízkosti.“

„Rozumím,“ odpověděl Blix.

„Je tu jedna věc, kterou byste asi měl vědět,“ pokračovala Kovicová.

„O co jde?“

Po chvilkovém zaváhání ze sebe vypravila: „Žádnou z obětí jsme zatím oficiálně neidentifikovali, ale je mezi nimi i Emmin přítel.“

Blix si přehodil telefon na druhé ucho.

„Emmě se podařilo dostat za policejní pásku,“ pokračovala Kovicová. „Zrovna jsem stála vedle ní, když ho uviděla. Jde o dánského novináře Kaspera Bjerringboaa.“

„Vím dobře, o koho jde,“ hlesl Blix. „Byl to fajn kluk.“

„Podle Emmy tam vůbec neměl být.“

Blix si vybavil Emminu tvář.

„Jak je na tom?“ zeptal se.

„Těžko říct. Myslím, že je v šoku. Stála tam jako přimražená. Neplakala. Neměla jsem to srdce odehnat ji pryč, když ho záchranáři zkoušeli oživit.“

Blix náhle pocítil naléhavou potřebu ji vidět. Mluvit s ní. Ne že by tím v téhle chvíli dokázal cokoli změnit, ale chtěl jí dát najevo, že je tu pro ni.

„Postaral se o ni někdo?“ zajímal se.

„Myslím, že ano.“

„Mohla byste to ověřit?“ poprosil ji.

„Samozřejmě.“

Oba se odmlčeli.

Kolem Blixova stolu prošel jeden z jeho kolegů. Blix se napřímil a odkašlal si.

„Jak je na tom ta žena, kterou jsme vytáhli z vody?“

„Před deseti minutami jsem mluvila s doktorem,“ odpověděla Kovicová a povzddechla si. „Zatím nic neví.“

„Známe její totožnost?“

„Známe. Počkejte chvíli.“ Blix zaslechl, jak Kovicová vytahuje svůj poznámkový blok. „V kapse u bundy jsme našli platební kartu.“

Po krátké odmlce Kovicová pokračovala:

„Se jménem Ruth-Kristine Smeplassová.“

Blix překvapeně zalapal po dechu.

„Co jste to říkala?“ zeptal se nevěřičně.

Kovicová jméno zopakovala. Blix si přejel rukou po vlasech.

„Co se děje?“ zpozorněla Kovicová. „Vy ji znáte?“

„Vy snad ne?“

„Ehm, ne?“

Blix si vybavil její dlouhé vlnité vlasy. Její neustále lehce podrážděný pohled. Všechny ty hodiny, kdy se jí díval do očí a snažil se v nich odhalit pravdu.

„Ruth-Kristine Smeplassová je matka Patricie,“ řekl, „která zmizela v roce 2009 a teď už je nejspíš mrtvá.“

„Sakra,“ ulevila si Kovicová.

Patriciino zmizení byl jeden z nejtěžších případů Blixovy kariéry. Jeden z těch, ke kterým se Blix nejčastěji vracel, aby znovu a znovu prošel spis, jestli neobjeví nějakou maličkost, kterou předtím přehlédl.

Napřed Kasper a teď Ruth-Kristine.

Oba dva zná a oba se stali oběťmi výbuchu.

Panebože.

Ve sluchátku uslyšel houkání sirény.

„Kdy budete zpátky na služebně?“ zeptal se.

„Zatím nevím,“ odpověděla Kovicová. „Pořád je tu ještě dost lidí.“

„Dobrá,“ řekl Blix. „Postarejte se mi prosím o Emmu. Uvidíme se později.“

Z nového roku uplynuly přesně tři hodiny a šest minut, když Gard Fosse v černém obleku a bílé košili s rozhalenkou vyšel ze své kanceláře.

„Velká zasedačka,“ řekl jen a ukázal o patro výš.

Kovicová právě dorazila na služebnu.

„Musím se napřed něčeho najíst,“ zamumlala pro sebe a odhodila na stůl poznámkový blok a tužku.

Blix odsunul židli od stolu. Emmě se pokoušel opakovaně dovolat a poslal jí několik zpráv. Zatím bez odpovědi.

Vyšetřovatelé následovali Fosseho nahoru po schodech. Místa kolem velkého konferenčního stolu se rychle zaplnila. Na vzdálenější straně se usadili velitelé zásahovky, zpravodajců i vyšetřovacích složek spolu se šéfy technických útvarů. S nimi tu seděla hrstka nejzkušenějších vyšetřovatelů, pár kolegů a kolegyně ze služby kriminální policie a vyšetřování, pár lidí z kontrarozvědky a několik tváří, které Blix neznal. Spousta přítomných se ještě nestačila převléct ze slavnostního oblečení. Několik z nich mělo očividně problém udržet soustředěný a duchapřítomný výraz.

Blix a Kovicová si sedli na volné židle. Na opačném konci místnosti se otevřely dveře a vešel krajský policejní ředitel v doprovodu pracovníka tiskového oddělení a muže ve smokingové košili s ohrnutými rukávy.

„Vítejte,“ pozdravil přítomné policejní ředitel a posadil se. „Pusťme se do toho.“

Krátkým pokývnutím předal slovo muži ve smokingové košili.

„Jmenuji se Raymond Rafto,“ představil se muž. „Pracuji jako velitel útvaru vyšetřování Policejní bezpečnostní služby a byl mi přidělen případ bombového útoku na nábreží.“

Důležitě se rozhlédl po přítomných a pokračoval:

„O půlnoci došlo k detonaci nástražného zařízení umístěného v odpadkovém koši na nábřeží před radnicí. Bilance obětí je čtyři mrtví, dva muži a dvě ženy, a jedna těžce zraněná žena v ohrožení života. K tomu tu máme dalších dvanáct zraněných těžce a sedmáct lehce. Žádnou z obětí se nám dosud nepodařilo identifikovat. Vše nasvědčuje tomu, že jde o náhodné oběti.“

Blix měl chuť vzít si slovo a podělit se s kolegy o to, co věděl o Kasperovi a Ruth-Kristine, ale rozmyslel si to.

Rafto pokračoval:

„K odpovědnosti za výbuch se zatím nikdo nepřihlásil. Naše služba nezaznamenala žádné indicie, že k němu dojde. O víkendu jsme zachytili jistou aktivitu u sledovaných osob a teď ji analyzujeme. Zároveň úzce spolupracujeme se zahraničními tajnými službami, ale v současné době nevidujeme žádné konkrétní hrozby. I tak považujeme za poměrně pravděpodobné, že může dojít k dalším podobným útokům, protože jak víme, po jednom teroristickém útoku často následuje další. Z toho důvodu jsme zvýšili stupeň teroristické hrozby na střední.“

Odsunul ke straně nějaký papír a obrátil se na Freda Malmberga, velitele operativců.

„Jak to vypadá v terénu?“

„Zajistili jsme prostor před radnicí,“ ujal se slova Malmberg. „Všichni zranění byli převezeni do nemocnic. Soudní lékaři na místě ohledávají těla obětí, než je odvezou na pitvu. Na místě jsou i technici a šéf pyrotechniků. Poslali jsme naše lidi na neuralgické body ve městě, kde se obvykle srocují davy, abychom zajistili pořádek a dohlíželi na bezpečnost. Pomáhají nám i armádní pyrotechnici.“

Velitel vyšetřování z civilní kontrarozvědky příkyvoval a pohledem přejížděl kolegy sedící u stolu.

„Jak postupuje vyšetřování?“

Ředitel služby kriminální policie a vyšetřování se napřímil. „Vyslechli jsme lehce zraněné,“ spustil. „Nezjistili jsme nic. Část zranění přímo nesouvisí se samotným výbuchem. Ze svědků, kteří se v inkriminovanou dobu nacházeli přímo na nábřeží před radnicí, nám nikdo nebyl schopen říct nic, co by pro nás mělo jakoukoli hodnotu.“

Odkašlal si a pokračoval dál:

„Dostali jsme pár telefonátů od lidí, kteří podle svých slov viděli nějaké muže, pravděpodobně muslimského vyznání, ale zatím to spíš vypadá na klasické předsudky než na skutečně podezřelé chování. Část nábřeží je pokrytá naší policejní kamerou. Před chvílí jsme začali procházet záznamy a vyžádali jsme si i záznamy z ostatních bezpečnostních kamer na místě. V průběhu dopoledne bych měl mít výsledky analýzy výbušné látky.“

„Víme něco o nástražném mechanismu?“ zeptal se Rafto.

„Odpověď bychom měli znát v několika příštích hodinách. Části nástražného systému jsme zajistili a vzhledem k tomu, že odpadkový koš stál těsně u kraje nábřeží, jsme do vody poslali potápěče pro zbytek.“

Rafto se podíval na hodinky.

„Za půl hodiny se mám setkat s ministrem spravedlnosti a informovat ho o situaci,“ pronesl důležitě a znovu přelétl očima všechny přítomné. „Má k tomu někdo ještě něco?“

Policista zodpovědný za pátrání po hledaných osobách se přihlásil o slovo.

„Eskaluje nám tu válka gangů,“ řekl. „Víme, že Balkánští bratři slavili Silvestra v jedné hospodě v ulici Rådhusgata, asi tři sta metrů od místa výbuchu.“

„Tohle je teď podružné,“ přerušil ho Rafto. „Prověřte to na před na úrovni oddělení.“

Sebral ze stolu poznámky a oznámil přítomným: „Vyšetřování budeme řídit z naší centrály v Nydalenu, ale budeme vám průběžně přidělovat důležité úkoly. Prosím, aby tu zůstali velitelé útvarů. Ostatní můžou odejít.“

Nohy židlí zavržaly o podlahu. Blix a Fosse se zvedli.

„Tu ženu s nejvážnějšími zraněními už jsme ztotožnili,“ informoval Blix Fosseho.

„Napiš mi to do hlášení,“ přerušil ho Fosse.

„Jde o Ruth-Kristine Smeplassovou,“ nenechal se odbýt Blix. Fosse se zarazil. „Patriciinu matku,“ dodal Blix, jako by šéfovi četl myšlenky.

„S někým se život vážně nemazlí,“ povzdechl si Fosse. „Přežije to?“

„Na odpověď je ještě brzo,“ řekl Blix. „Ale měli bysme to prošetřit.“

Dorazili ke schodům.

„Jak to myslíš?“ podivil se Fosse. „Podle tebe má ta bomba něco společného s Patricií?“

Blix neměl pro svůj návrh dostatečně pádné argumenty, ale tohle byl jeho styl práce. Vždy začínal od toho, co z případu nápadně vyčnívalo, a rád se chystal náhodných háčeků a podivností.

„Ta nálož nebyla umístěná tak, aby způsobila co největší škodu,“ pokračoval.

Připojila se k nim Kovicová.

„Byla určená jen těm, kdo se ocitli v její bezprostřední blízkosti,“ vložila se do hovoru. „Tlaková vlna se z velké části obrátila na otevřené moře. Pokud by bomba byla umístěná jinde na nábreží nebo přímo na hlavní třídě Karl Johans gate, škody by byly mnohem větší.“

Fosse nespokojeně zamručel.

„Paseku nadělala dost velkou,“ ucedil. „Můžeme být rádi, že nemá na svědomí víc životů.“

„Mohlo jít o cílený útok,“ nevzdával se Blix.

„Kdo by tím cílem podle tebe měl být?“ zeptal se Fosse. „Ruth-Kristine Smeplassová? Naposled jsem o ní slyšel, že se z ní stala sešlá zfetovaná troska. Ani ona, ani nikdo jiný z obětí nebyli významní lidé.“

Blix pocítil, jak v něm kypí vztek.

„Našla by se spousta lidí, pro které něco znamenali,“ řekl příkře.

„Víš přece, jak jsem to myslel,“ usadil ho Fosse. „Šlo prostě o náhodné oběti. Přesně tohle je cílem teroristů. Šířit strach.“

„Mezi mrtvými je i dánský novinář,“ řekl Blix. „Kasper Bjerringbo.“

Vyšli na chodbu v šestém patře. Fosse vrhl nejistý pohled směrem k zasedací místnosti v patře nad nimi, kde o mrtvém novináři nepadlo ani slovo.

„Jak ses o tom dozvěděl?“ zajímal se.

„Chodil s Emmou Rammovou,“ vysvětlil mu Blix. „Na nábreží byli oba dva.“

Fosse sevřel rty. Blízký vztah mezi Blixem a tou mladou novinářkou mu byl proti srsti. Fosse měl před devatenácti lety s Blixem společný výjezd k domu, ve kterém se s pistolí v ruce zabarikádoval Emmin otec. Zatímco Blix šel tehdy dovnitř, Fosse zůstal před domem a čekal na posily.

„Chápu,“ řekl smířlivě. „Ale to na věci nic nemění. Pořád jde o náhodnou oběť.“

Blix ještě neskončil.

„Myslím, že bysme to měli prověřit,“ zopakoval pevně.

„A co přesně?“

„Možnost, že se nejedná o terorismus.“

Fosse se znovu zarazil a podíval se na Blix, pak na Kovicovou a znovu na Blix.

„Naše oddělení dostalo za úkol zpracovávat podněty ze strany veřejnosti,“ oznámil jim Fosse. „Tentokrát jsi jen malé kolečko velkého soukolí, Blixi. Nemůžeš si dělat, co chceš, jen proto, že ti to připadá jako dobrý nápad. Pro jednu budeš muset hrát týmově a plnit rozkazy.“

Blix počkal, dokud Fosse nezmezí ve své kanceláři, a pak se obrátil ke Kovicové:

„Jdu dolů do archivu.“

Na ovládacím panelu výtahu zmáčkli příslušné tlačítko.
„Co tam budete dělat?“
„Hledat Patriciin spis.“

Při jízdě výtahem do suterénu vzpomínal Blix na první týdný a měsíce po Patriciině zmizení. Na intenzivní pátrání, na blízký vztah, který si vytvořil s Patriciiným otcem, a na zoufalství, které brzy postihlo i jeho samotného, když si představil, že něco podobného by se mohlo stát i Iselin, jeho vlastní dceři.

Výtah dorazil do podzemního patra policejní budovy. I když Blix do archivu zavítal jen zřídka, mezi chronologicky řazenými spisy k vyřešeným i odloženým případům se snadno orientoval. Patriciin případ tvořilo devět svazků v kroužkové vazbě uložených v papírové krabici. Jak ji vytahoval z police, rozvířil několikaletý nános prachu.

Vrátil se zpět do kanceláře, kde Kovicová zrovna svačila studenou tortillu.

„Pokud se máme všim tímhle prokousat, čeká nás dlouhá noc,“ poznamenala a polkla sousto.

Blix položil krabici na stůl.

„Většina z toho jsou slepé stopy,“ uklidnil ji. „Protokoly o vyšetřovacích úkonech, které nikam nevedly.“

Kovicová si otřela pusu ubrouskem.

„Mohl byste mě do toho případu nějak stručně zasvětit?“ požádala ho. Ve společné kanceláři bylo rušno. Panoval tu podstatně větší hluk než obvykle a bylo tu také o dost víc lidí.

Blix vytáhl z krabice hlavní složku, posadil se, zhluboka se nadechl a chvíli uvažoval, kde začít.

„Patricii unesli 11. srpna 2009,“ spustil a rozvázal tkaloun, kterým byla složka svázaná. „Chůva, která ji vyzvedávala z tangentenské školky, byla po cestě domů přepadena. Zmlátili ji a nechali ležet v křoví v Bjølsenském parku, zatímco

kočárek s dítětem zmizel. Chůva si nedokázala na nic vzpomenout. Pamatovala si jen, že pachatel měl tmavé oblečení.“

Blix rozložil složku na stole a vytáhl z ní nějaké dokumenty. „Tohle je Patriciin otec, Christer Storm Isaksen, který ji měl v té době ve své péči. Ruth-Kristine byla jedním z prvních podezřelých, které jsme vyslechli, protože se s Christrem neustále přela o rodičovská práva. Spousta lidí si myslela, že v tom musí být nějak namočená.“

„Proč neměla Ruth-Kristine dceru ve své péči?“ podivila se Kovicová. „Musel existovat vážný důvod, proč dítě svěřili otci.“

„Měla psychické problémy,“ vysvětlil jí Blix. „Dlouhodobě trpěla psychózou, poruchou osobnosti, často byla hospitalizovaná, objevovaly se u ní záchvaty agresivity a poškozovala se. Do toho všeho brala drogy a pro dítě tak představovala možné nebezpečí, proto jí omezili kontakt.“

„Ale v únosu tedy prsty neměla?“

Blix si promnul tváře. Měl je rozpálené. Ze záchranné akce v přístavu si nejspíš odnesl i nachlazení.

„Měla alibi,“ odpověděl. „Nic nenasvědčovalo tomu, že by s únosem měla cokoli společného. Přesněji řečeno až dokud Patriciin otec o dva roky později nepotkal na parkovišti u Solského lesa muže jménem Knut Ivar Skage.“

„To si pamatuju,“ vyhrkla horlivě Kovicová. „Byl zavražděný, že? Zabil ho otec té unesené dívky?“

„Ano,“ přikývl Blix. „Skage si dělal zálušk na odměnu, kterou Isaksen slíbil za informace vedoucí k Patriciinu nalezení. Podle Isaksena se Skage přiznal, že jeho dceru viděl pár dní po únosu a že za celou akcí stála žena, kterou Christer dobře znal.“

„Ruth-Kristine,“ vydechla Kovicová.

Blix přikývl.

„Takhle si to aspoň vyložil Isaksen. A my taky.“

„Ale proč by zabíjel člověka, který mu mohl dát odpovědi na jeho otázky?“

„Když se potkali, Isaksen po Skagem žádal důkaz, že opravdu něco ví. Ten mu řekl o mateřském znaménku, které měla Patricie na vnitřní straně stehna až nahoře v tříslu. Isaksenovi se potom zatmělo před očima. Myslel si, že jeho dceru zneužili.“

Kovicová se zamyšleně kousala do spodního rtu.

„Podle všeho to nebyla pravda,“ pokračoval Blix. „Skage před svou smrtí ještě stihl říct, že Patricii měnil plenky. Samotného únosu se nezúčastnil, ale pár dní po něm ho únosce požádal o pomoc, protože si nevěděl rady, jak se o dítě postarat.“

„Panebože,“ ulevila si Kovicová.

„To nejtragičtější na tom je, že Knut Ivar Skage už v té době umíral.“

„Jak to myslíte?“

„Ve čtvrti Kalbakken měl autolakovnu, kde roky vdechoval všechny možné chemikálie. Rakovina ho prožrala skrz naskrz. Doktoři už mu nedávali víc než pár měsíců života.“

Kovicová vrhla znechucený pohled na zbytek své tortilly a vyhodila ho do koše.

„Takže se chtěl vlastně před smrtí svěřit s tím, co ho tížilo?“ zeptala se a otřela si ústa ubrouskem.

„A možná tím zajistit peníze pro svou ženu a děti,“ doplnil ji Blix. „Kvůli své nemoci nemohl chodit do práce a rodina na tom byla špatně. Celý život pracoval načerno a najednou zůstal skoro bez příjmu.“

„Měl záznam v trestním rejstříku?“

„Bylo tam pár věcí za nedostatky v účetnictví a obvinění z podvodu při prodeji auta,“ vyjmenoval Blix. „Když jsme po jeho smrti prohledávali tu dílnu, našli jsme tam náhradní díly z několika kradených aut. To byl nejspíš jeho způsob obživy – kupoval bouraná auta, opravoval je pomocí náhradních dílů z kradených aut a pak je prodával dál.“

„Byla mezi ním a Ruth-Kristine nějaká vazba?“